EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 656/2014

af 15. maj 2014

om regler for overvågning af de ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra d),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure [1], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Formålet med Unionens politik for Unionens ydre grænser er at sikre effektiv monitorering ved passage af de ydre grænser, herunder ved grænseovervågning, og samtidig bidrage til at sikre beskyttelsen af og redde menneskeliv. Formålet med grænseovervågning er at forhindre ulovlig grænsepassage, bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og pågribe eller træffe andre foranstaltninger over for personer, som har passeret grænsen ulovligt. Grænseovervågning bør effektivt forhindre og modvirke, at personer omgår kontrollen ved grænseovergangsstederne. I dette øjemed er grænseovervågning ikke begrænset til opdagelse af forsøg på ulovlig grænsepassage, men omfatter også foranstaltninger som f.eks. opbringning af fartøjer, der mistænkes for at forsøge at skaffe sig adgang til Unionen uden om grænsekontrollen, samt foranstaltninger til at håndtere situationer som f.eks. eftersøgning og redning, der kan opstå under grænseovervågningsoperationer til søs, og foranstaltninger, der skal sikre en vellykket gennemførelse af sådanne operationer.

(2) Unionens politikker for grænseforvaltning, asyl og indvandring samt gennemførelsen heraf bør være underlagt princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 80 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Når det er nødvendigt, skal EU-retsakter, som vedtages inden for rammerne af disse politikker, indeholde passende bestemmelser vedrørende anvendelsen af dette princip og fremme fordeling af byrden, herunder gennem frivillig overførsel af personer med international beskyttelse.

(3) Denne forordnings anvendelsesområde bør være begrænset til grænseovervågningsoperationer, der udføres af medlemsstaterne ved deres ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (»agenturet«), der blev oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 [2]. Efterforsknings- og straffeforanstaltninger reguleres i henhold til national strafferet og de eksisterende instrumenter til gensidig retshjælp inden for det retlige samarbejde i straffesager i Unionen.

(4) Agenturet er ansvarligt for samordningen af det operative samarbejde mellem medlemsstaterne hvad angår forvaltning af de ydre grænser, herunder grænseovervågning. Agenturet er desuden ansvarligt for at bistå medlemsstaterne i situationer, der kræver øget teknisk bistand, ved deres ydre grænser under hensyntagen til den kendsgerning, at nogle situationer kan indebære humanitære nødsituationer og redning til søs. For at styrke dette samarbejde yderligere er der behov for særlige regler vedrørende den grænseovervågning, der udføres af én medlemsstats sø-, land- eller luftenheder ved andre medlemsstaters søgrænser eller på åbent hav inden for rammerne af det operative samarbejde, som samordnes af agenturet.

[1] Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 13.5.2014.

[2] Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 af 26. oktober 2004 om oprettelse af et europæisk agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstaternes ydre grænser (EUT L 349 af 25.11.2004, s. 1).

(5) Samarbejde med tilgrænsende tredjelande er afgørende for at forhindre ulovlig grænsepassage, bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og forhindre tab af menneskeliv til søs. I overensstemmelse med forordning (EF) nr. 2007/2004, og for så vidt der sikres fuld respekt for migranters grundlæggende rettigheder, kan agenturet samarbejde med tredjelandes kompetente myndigheder, navnlig med hensyn til risikoanalyse og uddannelse, og bør lette det operative samarbejde mellem medlemsstaterne og tredjelande. Når samarbejdet med tredjelande finder sted på disse landes område eller i deres territorialfarvande, bør medlemsstaterne og agenturet overholde normer og standarder, der mindst svarer til dem, der er fastsat i EU-retten.

(6) Det europæiske grænseovervågningssystem (Eurosur), der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1052/2013 ([1]), har til formål at styrke informationsudvekslingen og det operative samarbejde mellem medlemsstaterne og med agenturet. Hensigten er at sikre, at medlemsstaternes situationskendskab og reaktionskapacitet forbedres betydeligt, ligeledes med agenturets støtte, med henblik på at opdage, forhindre og bekæmpe ulovlig indvandring og grænseoverskridende kriminalitet og bidrage til at sikre beskyttelsen af og redde migranters liv ved deres ydre grænser. Ved samordning af grænseovervågningsoperationer bør agenturet forsyne medlemsstaterne med oplysninger om og analyser af disse operationer i overensstemmelse med nævnte forordning.

(7) Denne forordning erstatter Rådets afgørelse 2010/252/EU ([2]), som blev annulleret af Den Europæiske Unions Domstol (»Domstolen«) ved dom af 5. september 2012 i sag C-355/10. I denne dom opretholdt Domstolen virkningerne af afgørelse 2010/252/EU, indtil en ny lovgivning træder i kraft. Derfor ophører nævnte afgørelse med at have virkning fra datoen for denne forordnings ikrafttræden.

(8) Under grænseovervågningsoperationer til søs bør medlemsstaterne overholde deres respektive forpligtelser i henhold til international ret, navnlig De Forenede Nationers havretskonvention, den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen, den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning, De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet og dens protokol om bekæmpelse af smugling af migranter til lands, ad søvejen og ad luftvejen, De Forenede Nationers konvention om flygtninges retsstilling, den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, De Forenede Nationers konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder og andre relevante internationale instrumenter.

(9) Ved samordning af grænseovervågningsoperationer til søs bør agenturet udføre sine opgaver under fuld overholdelse af relevant EU-ret, herunder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret) og de relevante dele af international ret navnlig de dele, der er omhandlet i denne forordnings betragtning 8.

(10) I overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 ([3]) og EU-rettens generelle principper bør alle foranstaltninger, der træffes under en overvågningsoperation, stå i rimeligt forhold til de forfulgte mål, være ikke-diskriminerende og fuldt ud respektere den menneskelige værdighed, de grundlæggende rettigheder og flygtninges og asylansøgeres rettigheder, herunder non-refoulement-princippet. Medlemsstaterne og agenturet er bundet af Unionens gældende regler om asyl og navnlig af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU ([4]) for så vidt angår ansøgninger om international beskyttelse, der indgives på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen, i deres territorialfarvande eller i deres transitområder.

(11) Anvendelsen af denne forordning berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU ([5]), navnlig ikke for så vidt angår bistand, der skal ydes til ofre for menneskehandel.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1052/2013 af 22. oktober 2013 om oprettelse af det europæiske grænseovervågningssystem (Eurosur) (EUT L 295 af 6.11.2013, s. 11).

([2]) Rådets afgørelse 2010/252/EU af 26. april 2010 om supplering af Schengengrænsekodeksen for så vidt angår overvågning af de ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (EUT L 111 af 4.5.2010, s. 20).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1).

([4]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 60).

([5]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU af 5. april 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofrene herfor, og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA (EUT L 101 af 15.4.2011, s. 1).

(12) Denne forordning bør anvendes i fuld overensstemmelse med non-refoulement-princippet som defineret i chartret og fortolket i Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis. I overensstemmelse med dette princip bør ingen person sættes i land i, tvinges til at rejse ind i, føres til eller overdrages på anden vis til myndighederne i et land, hvor der bl.a. er en alvorlig risiko for at personen ville blive idømt dødsstraf eller udsat for tortur, forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor personens liv eller frihed ville være truet på grund af vedkommendes race, religion, nationalitet, seksuelle orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet land i strid med non-refoulement-princippet.

(13) En eventuel aftale mellem en medlemsstat og et tredjeland fritager ikke medlemsstaterne fra deres forpligtelser i henhold til EU-retten og international ret, navnlig ikke fra overholdelsen af non-refoulement-princippet, når de er eller burde være vidende om, at systemiske mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i det pågældende tredjeland giver alvorlig grund til at antage, at asylansøgeren ville blive udsat for en alvorlig risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller når de er eller burde være vidende om, at det pågældende tredjeland anvender metoder, der strider mod non-refoulement-princippet.

(14) I forbindelse med grænseovervågningsoperationer til søs kan der opstå situationer, hvor det er nødvendigt at komme nødstedte personer til undsætning. I henhold til international ret skal enhver stat pålægge kaptajnen på et fartøj, som fører dens flag, uden ophold at yde hjælp til enhver person i livsfare, som findes på havet, og hurtigst muligt komme nødstedte personer til undsætning, for så vidt det kan ske uden alvorlig fare for fartøjet, besætningen eller passagererne. Hjælpen bør ydes, uanset hvilken nationalitet og status de personer, der har behov for hjælp, har, og uanset under hvilke omstændigheder de bliver fundet. Kaptajnen og besætningen bør ikke pålægges strafferetlige sanktioner alene med den begrundelse, at de har reddet personer i havsnød og bragt dem til et sikkert sted.

(15) Medlemsstaterne bør opfylde forpligtelsen til at yde hjælp til nødstedte personer i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i internationale instrumenter om eftersøgnings- og redningssituationer og i henhold til kravene om beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Denne forordning bør ikke berøre eftersøgnings- og redningsmyndighedernes ansvar, herunder ansvaret for at sikre, at samordning og samarbejde udføres på en sådan måde, at de reddede personer kan bringes til et sikkert sted.

(16) Såfremt den operative del af en operation til søs omfatter en eftersøgnings- og redningsregion i et tredjeland, bør kommunikationskanaler søges etableret med eftersøgnings- og redningsmyndighederne i det pågældende tredjeland i forbindelse med planlægningen af en operation til søs, så det sikres, at disse myndigheder vil kunne reagere på eftersøgnings- og redningssituationer, der udvikler sig inden for deres eftersøgnings- og redningsregion.

(17) I henhold til forordning (EF) nr. 2007/2004 udføres de grænseovervågningsoperationer, der samordnes af agenturet, efter en operativ plan. Den operative plan bør derfor med hensyn til operationer til søs indeholde specifikke oplysninger om anvendelsen af relevant jurisdiktion og lovgivning i det geografiske område, hvor den fælles operation, pilotprojektet eller den hurtige indsats finder sted, herunder henvisninger til EU-ret og international ret vedrørende opbringning, redning til søs og ilandsætning. Den operative plan bør udarbejdes i overensstemmelse med de bestemmelser i nærværende forordning, der regulerer opbringning, redning til søs og ilandsætning inden for rammerne af de grænseovervågningsoperationer til søs, der samordnes af agenturet, og under hensyntagen til de særlige forhold ved den pågældende operation. Den operative plan bør indeholde procedurer, som sikrer, at personer med behov for international beskyttelse, ofre for menneskehandel, uledsagede mindreårige og andre udsatte personer identificeres og får passende bistand, herunder adgang til international beskyttelse.

(18) I henhold til forordning (EF) nr. 2007/2004 er det praksis for hver enkelt operation til søs at etablere en koordinationsstruktur i værtsmedlemsstaten bestående af embedsmænd fra værtsmedlemsstaten, gæstemedarbejdere og repræsentanter for agenturet, herunder agenturets koordinationsansvarlige. Denne koordinationsstruktur, der normalt kaldes det internationale koordinationscenter, bør bruges som kommunikationskanal mellem de embedsmænd, der er involveret i operationen til søs, og de berørte myndigheder.

(19) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i artikel 2 og 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særlig respekten for den menneskelige værdighed, retten til livet, forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, forbuddet mod menneskehandel, retten til frihed og sikkerhed, retten til beskyttelse af personoplysninger, asylretten og retten til beskyttelse mod udsendelse og udvisning, non-refoulement-princippet og princippet om ikke-forskelsbehandling, adgang til effektive retsmidler og børns rettigheder. Denne forordning bør anvendes af medlemsstaterne og agenturet i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

(20) Målet for denne forordning, nemlig at vedtage særlige regler om den overvågning af søgrænserne, der udføres af grænsevagter under agenturets samordning, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af forskellene i deres love og praksis, men kan på grund af operationernes multinationale karakter bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(21) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre forordningen i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.

(22) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne [1], der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF [2].

(23) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne [3], der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF [4].

(24) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein, om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne [5], der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU [6].

---

[1] EUT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

[2] Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

[3] EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

[4] Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).

[5] EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21.

[6] Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

(25) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF [1] Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.

(26) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF [2]; Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

Denne forordning finder anvendelse på grænseovervågningsoperationer, der udføres af medlemsstaterne ved deres ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) »agenturet«: Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser, som er oprettet ved forordning (EF) nr. 2007/2004

2) »operation til søs«: en fælles operation, et pilotprojekt eller en hurtig indsats, der udføres af medlemsstaterne til overvågning af deres ydre søgrænser, og som samordnes af agenturet

3) »værtsmedlemsstat«: en medlemsstat, hvor en operation til søs finder sted, eller hvorfra den udgår

4) »deltagende medlemsstat«: en medlemsstat, der deltager i en operation til søs ved at stille teknisk udstyr, grænsevagter, der indsættes som en del af de europæiske grænsevagthold, eller andet relevant personale til rådighed, men som ikke er værtsmedlemsstaten

5) »deltagende enhed«: en sø-, land- eller luftenhed under værtsmedlemsstatens eller en deltagendes medlemsstats ansvar, som deltager i en operation til søs

6) »internationalt koordinationscenter«: den koordinationsstruktur, der er oprettet i værtsmedlemsstaten til samordning af operationen til søs

7) »nationalt koordinationscenter«: det nationale koordinationscenter, der er oprettet som led i etableringen af det europæiske grænseovervågningssystem (Eurosur) i henhold til forordning (EU) nr. 1052/2013

[1] Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne (EUT L 131 af 1.6.2000, s. 43).

[2] Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

8) »operativ plan«: den operative plan, der er omhandlet i artikel 3a og 8e i forordning (EF) nr. 2007/2004

9) »fartøj«: enhver form for vandfartøj, herunder både, redningsflåder, flydende platforme, ikkedeplacementsfartøjer og vandfly, der anvendes eller kan anvendes til søs

10) »statsløst fartøj«: et fartøj, der ikke har nogen nationalitet, eller som kan sidestilles med et fartøj, der ikke har nogen nationalitet, når fartøjet ikke af nogen stat er blevet tildelt retten til at føre dens flag, eller når det sejler under to eller flere staters flag og anvender dem efter bekvemmelighed

11) »protokollen om bekæmpelse af smugling af migranter«: protokollen om bekæmpelse af smugling af migranter til lands, ad søvejen og ad luftvejen til supplering af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet, der blev undertegnet i Palermo i Italien i december 2000

12) »et sikkert sted«: et sted, hvor redningsoperationerne betragtes som afsluttet, og hvor de overlevendes liv ikke er truet, hvor deres grundlæggende menneskelige behov kan dækkes, og hvorfra der kan træffes foranstaltninger til transport af de overlevende til deres næste eller endelige destination, idet der tages hensyn til beskyttelsen af deres grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med non-refoulement-princippet

13) »redningscentral«: en enhed, der er ansvarlig for at fremme effektiv tilrettelæggelse af eftersøgnings- og redningstjenester og for at samordne udførelsen af eftersøgnings- og redningsoperationer inden for en eftersøgnings- og redningsregion, jf. definitionen i den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning

14) »tilstødende zone«: en zone, som støder op til søterritoriet, som defineret i artikel 33 i De Forenede Nationers havretskonvention, når denne er formelt proklameret

15) »kystmedlemsstat«: en medlemsstat, i hvis territorialfarvande eller tilstødende zone en opbringning finder sted.

KAPITEL II

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 3

Sikkerhed til søs

Foranstaltninger, der træffes i forbindelse med en operation til søs, gennemføres på en sådan måde, at sikkerheden for de personer, der standses eller reddes, de deltagende enheder eller tredjeparter varetages i alle tilfælde.

Artikel 4

Beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og non-refoulement-princippet

1. Ingen person skal i strid med non-refoulement-princippet sættes i land i, tvinges til at rejse ind i, føres til eller overdrages på anden vis til myndighederne i et land, hvor der bl.a. er en alvorlig risiko for, at personen ville blive idømt dødsstraf, udsat for tortur eller forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor personens liv eller frihed ville være truet på grund af den pågældendes race, religion, nationalitet, seksuelle orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet land i strid med non-refoulement-princippet.

2. Når værtsmedlemsstaten i forbindelse med planlægningen af en operation til søs overvejer muligheden for ilandsætning i et tredjeland, tager den i samarbejde med de deltagende medlemsstater og agenturet højde for den generelle situation i det pågældende tredjeland.

Vurderingen af den generelle situation i et tredjeland baseres på oplysninger fra en bred vifte af kilder, der kan omfatte andre medlemsstater, EU-organer, -kontorer og -agenturer samt relevante internationale organisationer, og der kan tages hensyn til, om der findes aftaler og projekter om migration og asyl, der gennemføres i overensstemmelse med EU-retten og med EU-midler. Denne vurdering indgår i den operative plan, stilles til rådighed for de deltagende enheder og ajourføres efter behov.

Standsede eller reddede personer sættes ikke i land, tvinges ikke til at rejse ind i, føres ikke til og overdrages ikke på anden vis til myndighederne i et tredjeland, hvis værtsmedlemsstaten eller de deltagende medlemsstater er eller burde være vidende om, at tredjelandet anvender metoder som beskrevet i stk. 1.

3. Før de standsede eller reddede personer sættes i land i, tvinges til at rejse ind i, føres til eller overdrages på anden vis til myndighederne i et tredjeland under en operation til søs, identificerer de deltagende enheder ved hjælp af alle midler og med forbehold af artikel 3, idet de tager hensyn til vurderingen af den generelle situation i det pågældende tredjeland i overensstemmelse med stk. 2, de standsede eller reddede personer, vurderer deres personlige omstændigheder, oplyser dem om deres bestemmelsessted på en måde, som disse personer forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå, og giver dem mulighed for at fremføre eventuelle grunde til at antage, at ilandsætning på det foreslåede sted ville være i strid med non-refoulement-princippet.

Med henblik herpå skal den operative plan indeholde yderligere oplysninger, herunder efter behov, om der på land er medicinsk personale, tolke, juridiske rådgivere og andre relevante eksperter til rådighed i værtsmedlemsstaten og de deltagende medlemsstater. Hver deltagende enhed medtager mindst én person med en grundlæggende uddannelse i førstehjælp.

Den rapport, der er omhandlet i artikel 13, skal på grundlag af oplysninger, der leveres af værtsmedlemsstaten og de deltagende medlemsstater, indeholde yderligere oplysninger om tilfælde af ilandsætning i tredjelande, og om hvordan hvert element i procedurerne i første afsnit i dette stykke er blevet anvendt af de deltagende enheder for at sikre overensstemmelse med non-refoulement-princippet.

4. Under hele en operation til søs tager de deltagende enheder hensyn til de særlige behov, som gør sig gældende for børn, herunder uledsagede mindreårige, ofre for menneskehandel, personer med behov for akut lægehjælp, personer med handicap, personer med behov for international beskyttelse og andre personer, som befinder sig i en særligt sårbar situation.

5. Al udveksling med tredjelande af personoplysninger, der indsamles under en operation til søs med henblik på denne forordning, skal være strengt begrænset til, hvad der er absolut nødvendigt, og ske i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ([1]), Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA ([2]) og de relevante nationale bestemmelser om databeskyttelse.

Udveksling med tredjelande af personoplysninger vedrørende standsede eller reddede personer, der indsamles under en operation til søs, er forbudt, såfremt der er alvorlig risiko for overtrædelse af non-refoulement-princippet.

6. Deltagende enheder udviser under udførelsen af deres opgaver fuld respekt for den menneskelige værdighed.

7. Denne artikel gælder for alle foranstaltninger, som medlemsstaterne eller agenturet træffer i medfør af denne forordning.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

([2]) Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA af 27. november 2008 om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager (EUT L 350 af 30.12.2008, s. 60).

8. Grænsevagter og andet personale, der deltager i en operation til søs, uddannes med hensyn til de relevante bestemmelser om grundlæggende rettigheder, flygtningeretten og den internationale ordning for eftersøgning og redning i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2007/2004.

KAPITEL III

SÆRLIGE BESTEMMELSER

Artikel 5

Opdagelse

1. Når de deltagende enheder opdager et fartøj, der mistænkes for at medføre personer, der omgår eller har til hensigt at omgå kontrollen ved grænseovergangsstederne, eller er impliceret i smugling af migranter ad søvejen, sejler de tættere på det for at fastslå dets identitet og nationalitet og overvåger under afventning af yderligere foranstaltninger det pågældende fartøj på sikker afstand, idet de tager passende forholdsregler. De deltagende enheder indsamler og indberetter øjeblikkeligt oplysninger om fartøjet til det internationale koordinationscenter, herunder så vidt muligt oplysninger om de ombordværendes situation, navnlig hvorvidt der er overhængende fare for deres liv, eller om der er personer med behov for akut lægehjælp. Det internationale koordinationscenter videresender oplysningerne til det nationale koordinationscenter i værtsmedlemsstaten.

2. Hvis et fartøj skal til at sejle ind i eller er sejlet ind i en medlemsstats territorialfarvande eller en tilstødende zone, og den pågældende medlemsstat ikke deltager i operationen til søs, indsamler og indberetter de deltagende enheder oplysninger om det pågældende fartøj til det internationale koordinationscenter, der videresender oplysningerne til den berørte medlemsstats nationale koordinationscenter.

3. De deltagende enheder indsamler og indberetter oplysninger om ethvert fartøj, der er under mistanke for ulovlig virksomhed til søs, som ligger uden for rammerne af operationen til søs, til det internationale koordinationscenter, der videresender disse oplysninger til den berørte medlemsstats nationale koordinationscenter.

Artikel 6

Opbringning i territorialfarvande

1. Når der er rimelig grund til mistanke om, at et fartøj i en værtsmedlemsstats eller en tilgrænsende deltagende medlemsstats territorialfarvand muligvis medfører personer, der har til hensigt at omgå kontrollen ved grænseovergangsstederne, eller er impliceret i smugling af migranter ad søvejen, giver den pågældende stat de deltagende enheder tilladelse til at træffe en eller flere af følgende foranstaltninger:

a) at anmode om oplysninger om og dokumentation for fartøjets ejerforhold, dets registrering og forhold vedrørende dets rejse samt de ombordværendes identitet og nationalitet og andre relevante data om dem, herunder om der er personer med behov for akut lægehjælp, og at oplyse de ombordværende om, at de ikke må passere grænsen

b) at standse, borde og ransage fartøjet, dets last og de ombordværende samt at udspørge de ombordværende og at oplyse dem om, at personer, der styrer fartøjet, kan ifalde straf for at have fremmet rejsen.

2. Findes der bevis, der bekræfter en sådan mistanke, kan den pågældende værtsmedlemsstat eller tilgrænsende deltagende medlemsstat give de deltagende enheder tilladelse til at træffe en eller flere af følgende foranstaltninger:

a) at beslaglægge fartøjet og pågribe de ombordværende

b) at pålægge fartøjet at ændre kurs ud af eller mod et andet bestemmelsessted end territorialfarvandene eller den tilstødende zone, herunder at eskortere fartøjet eller sejle med i dets nærhed, indtil det bekræftes, at fartøjet holder den pågældende kurs

c) at føre fartøjet eller de ombordværende til kystmedlemsstaten i overensstemmelse med den operative plan.

3. Alle foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med stk. 1 eller 2, skal være forholdsmæssige og må ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå denne artikels mål.

4. Med henblik på stk. 1 og 2 instruerer værtsmedlemsstaten den deltagende enhed på passende vis gennem det internationale koordinationscenter.

Den deltagende enhed underretter gennem det internationale koordinationscenter værtsmedlemsstaten i tilfælde af, at kaptajnen på et fartøj anmoder om, at en diplomatisk eller konsulær repræsentant for flagstaten underrettes.

5. Er der rimelig grund til mistanke om, at et statsløst fartøj medfører personer, der har til hensigt at omgå kontrollen ved grænseovergangsstederne, eller er impliceret i smugling af migranter ad søvejen, giver værtsmedlemsstaten eller den tilgrænsende deltagende medlemsstat, i hvis territorialfarvand dette statsløse fartøj opbringes, tilladelse til en eller flere af foranstaltningerne i stk. 1 og eventuelt en eller flere af foranstaltningerne i stk. 2. Værtsmedlemsstaten instruerer den deltagende enhed på passende vis gennem det internationale koordinationscenter.

6. Operative aktiviteter i territorialfarvandene i en medlemsstat, der ikke deltager i operationen til søs, udføres i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats tilladelse. Værtsmedlemsstaten instruerer den deltagende enhed gennem det internationale koordinationscenter på grundlag af den fremgangsmåde, som medlemsstaten giver tilladelse til.

Artikel 7

Opbringning på åbent hav

1. De deltagende enheder træffer på åbent hav en eller flere af følgende foranstaltninger, når der er rimelig grund til mistanke om, at et fartøj er impliceret i smugling af migranter ad søvejen, med forbehold for flagstatens tilladelse i overensstemmelse med protokollen om bekæmpelse af smugling af migranter og, hvor det er relevant, national og international ret:

a) at anmode om oplysninger om og dokumentation for fartøjets ejerforhold, dets registrering og forhold vedrørende dets rejse samt de ombordværendes identitet og nationalitet og andre relevante data om dem, herunder om der er personer med behov for akut lægehjælp

b) at standse, borde og ransage fartøjet, dets last og de ombordværende samt at udspørge de ombordværende og at oplyse dem om, at personer, der styrer fartøjet, kan ifalde straf for at have fremmet rejsen.

2. Findes der bevis, der bekræfter en sådan mistanke, kan de deltagende enheder træffe en eller flere af de følgende foranstaltninger med forbehold for tilladelse fra flagstaten i overensstemmelse med protokollen om bekæmpelse af smugling af migranter og, hvor det er relevant, national og international ret:

a) at beslaglægge fartøjet og pågribe de ombordværende

b) at advare fartøjet om og pålægge det ikke at sejle ind i territorialfarvandene eller den tilstødende zone og om nødvendigt at anmode fartøjet om at ændre kurs mod et andet bestemmelsessted end territorialfarvandene eller den tilstødende zone

c) at føre fartøjet eller de ombordværende til et tredjeland eller på anden måde at overdrage fartøjet eller de ombordværende til myndighederne i et tredjeland

d) at føre fartøjet eller de ombordværende til værtsmedlemsstaten eller til en tilgrænsende deltagende medlemsstat.

3. Alle foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med stk. 1 eller 2, skal være forholdsmæssige og må ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå denne artikels mål.

4. Med henblik på stk. 1 og 2 instruerer værtsmedlemsstaten den deltagende enhed på passende vis gennem det internationale koordinationscenter.

5. Hvis fartøjet fører værtsmedlemsstatens eller en deltagende medlemsstats flag eller bærer værtsmedlemsstatens eller en deltagende medlemsstats registreringsmærke, kan den pågældende medlemsstat give tilladelse til en eller flere af foranstaltningerne i stk. 1 og 2, efter at fartøjets nationalitet er bekræftet. Værtsmedlemsstaten instruerer den deltagende enhed på passende vis gennem det internationale koordinationscenter.

6. Hvis et fartøj fører en medlemsstats eller et tredjelands flag eller bærer en medlemsstats eller et tredjelands registreringsmærke, og medlemsstaten ikke deltager i operationen til søs, underretter værtsmedlemsstaten eller en deltagende medlemsstat, afhængigt af hvis deltagende enhed der har opbragt fartøjet, flagstaten og anmoder den om at bekræfte registreringen, og hvis nationaliteten bekræftes, anmoder den flagstaten om at træffe foranstaltninger med henblik på at standse anvendelsen af dens fartøj til smugling af migranter. Hvis flagstaten ikke vil eller ikke kan gøre dette, enten direkte eller med bistand fra den medlemsstat, som den deltagende enhed tilhører, anmoder denne medlemsstat flagstaten om tilladelse til at træffe enhver af foranstaltningerne i stk. 1 og 2. Værtsmedlemsstaten eller den deltagende medlemsstat informerer det internationale koordinationscenter om al kommunikation med flagstaten og om de planlagte handlinger eller foranstaltninger, som flagstaten har givet tilladelse til. Værtsmedlemsstaten instruerer den deltagende enhed på passende vis gennem det internationale koordinationscenter.

7. Hvis der, selv om fartøjet fører et fremmed flag eller nægter at vise sit flag, er rimelig grund til mistanke om, at fartøjet i realiteten har samme nationalitet som en deltagende enhed, foretager den pågældende deltagende enhed en kontrol af fartøjets ret til at føre dens flag. I dette øjemed må den sejle tættere på fartøjet, der er under mistanke. Hvis mistanken består, foretager den deltagende enhed yderligere undersøgelser om bord på fartøjet, som udføres så hensynsfuldt som muligt.

8. Hvis der, selv om fartøjet fører et fremmed flag eller nægter at vise sit flag, er rimelig grund til mistanke om, at fartøjet i realiteten har samme nationalitet som værtsmedlemsstaten eller en deltagende medlemsstat, foretager den deltagende enhed en kontrol af fartøjets ret til at føre den pågældende medlemsstats flag.

9. Hvis mistanken vedrørende fartøjets nationalitet i de i stk. 7 eller 8 omhandlede tilfælde viser sig at være begrundet, kan den pågældende værtsmedlemsstat eller den pågældende deltagende medlemsstat give tilladelse til en eller flere af foranstaltningerne i stk. 1 og 2. Værtsmedlemsstaten instruerer i givet fald den deltagende enhed på passende vis gennem det internationale koordinationscenter.

10. Under afventning af tilladelse fra flagstaten eller i mangel heraf overvåges fartøjet på sikker afstand. Der træffes ikke andre foranstaltninger uden flagstatens udtrykkelige tilladelse, undtagen foranstaltninger, der er nødvendige for at afværge overhængende fare for menneskeliv, eller foranstaltninger, der træffes i henhold til relevante bilaterale eller multilaterale aftaler.

11. Hvis der er rimelig grund til mistanke om, at et statsløst fartøj er impliceret i smugling af migranter ad søvejen, kan den deltagende enhed borde og ransage fartøjet med henblik på at foretage en kontrol af skibets statsløshed. Hvis der findes bevis, som bekræfter en sådan mistanke, informerer den deltagende enhed værtsmedlemsstaten, der direkte eller med bistand fra den medlemsstat, som den deltagende enhed tilhører, kan træffe yderligere passende foranstaltninger i henhold til stk. 1 og 2 og i overensstemmelse med national og international ret.

12. En medlemsstat, hvis deltagende enhed har truffet en foranstaltning i henhold til stk. 1, informerer straks flagstaten om resultatet af denne foranstaltning.

13. Den nationale embedsmand, som repræsenterer værtsmedlemsstaten eller en deltagende medlemsstat i det internationale koordinationscenter, er ansvarlig for at fremme kommunikationen med de relevante myndigheder i den pågældende medlemsstat, når den søger om tilladelse til at kontrollere et fartøjs ret til at føre dens flag eller til at træffe en af foranstaltningerne i stk. 1 og 2.

14. Hvis mistanken om, at et fartøj er impliceret i smugling af migranter på åbent hav, viser sig at være ubegrundet, eller hvis den deltagende enhed ikke har jurisdiktion til at handle, men der stadig er begrundet mistanke om, at fartøjet medfører personer, der har til hensigt at nå frem til en medlemsstats grænse og omgå kontrollen ved grænseovergangsstederne, fortsættes overvågningen af det pågældende fartøj. Det internationale koordinationscenter sender oplysninger om fartøjet til det nationale koordinationscenter i den medlemsstat, som skibet har kurs imod.

Artikel 8

Opbringning i den tilstødende zone

1. I en værtsmedlemsstats eller en tilgrænsende deltagende værtsmedlemsstats tilstødende zone træffes foranstaltningerne i artikel 6, stk. 1 og 2, i overensstemmelse med nævnte stykker og samme artikels stk. 3 og 4. En tilladelse som omhandlet i artikel 6, stk. 1 og 2, kan kun gives til foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge overtrædelser af relevante love og forskrifter på den pågældende medlemsstats område eller i dens territorialfarvande.

2. Foranstaltningerne i artikel 6, stk. 1 og 2, træffes ikke i en tilstødende zone i en medlemsstat, som ikke deltager i operationen til søs, uden denne medlemsstats tilladelse. Det internationale koordinationscenter informeres om al kommunikation med den pågældende medlemsstat og om den efterfølgende fremgangsmåde, som medlemsstaten giver tilladelse til. Hvis den pågældende medlemsstat ikke giver sin tilladelse, og hvis der er rimelig grund til mistanke om, at fartøjet medfører personer, der har til hensigt at nå frem til en medlemsstats grænse, finder artikel 7, stk. 14, anvendelse.

3. Hvis et statsløst fartøj er i transit i den tilstødende zone, finder artikel 7, stk. 11, anvendelse.

Artikel 9

Eftersøgnings- og redningssituationer

1. Medlemsstaterne overholder deres forpligtelse til at yde hjælp til ethvert fartøj og enhver person, der er i havsnød, og under en operation til søs sikrer de, at deres deltagende enheder overholder denne forpligtelse i overensstemmelse med international ret og respekt for de grundlæggende rettigheder. Det gælder uanset den pågældende persons nationalitet eller status, og uanset under hvilke omstændigheder den pågældende findes.

2. Med henblik på at håndtere eftersøgnings- og redningssituationer, der kan opstå i forbindelse med en operation til søs, skal den operative plan i overensstemmelse med de relevante dele af international ret, herunder dele vedrørende eftersøgning og redning, indeholde mindst følgende bestemmelser:

a) Når de deltagende enheder under en operation til søs har grund til at antage, at de står over for en uvisheds-, beredskabs- eller nødfase med hensyn til et fartøj eller en af de ombordværende, videresender de straks alle de foreliggende oplysninger til den redningscentral, som er ansvarlig for den eftersøgnings- og redningsregion, hvor situationen er opstået, og stiller sig til rådighed for denne redningscentral.

b) De deltagende enheder informerer hurtigst muligt det internationale koordinationscenter om al kontakt med redningscentralen og om den fulgte fremgangsmåde.

c) Et fartøj eller de ombordværende anses navnlig for at være i en uvishedsfase, når:

   i) en person er meldt savnet eller et fartøj er forsinket, eller

   ii) en person eller et fartøj ikke har udsendt en forventet positions- eller sikkerhedsmelding.

d) Et fartøj eller de ombordværende anses navnlig for at være i en beredskabsfase, når:

i) forsøg på at etablere kontakt med en person eller et fartøj efter en uvishedsfase er slået fejl, og efterspørgsler rettet til andre relevante kilder har været resultatløse, eller

ii) der er modtaget oplysninger, som indikerer, at fartøjets drift er svækket, men ikke i en sådan grad at en nødsituation er sandsynlig.

e) Et fartøj eller de ombordværende anses navnlig for at være i en nødfase, når:

i) der er modtaget oplysninger om, at en ombordværende eller et fartøj er i fare og har brug for øjeblikkelig hjælp, eller

ii) yderligere forsøg på at etablere kontakt med en person eller et fartøj efter en beredskabsfase er slået fejl, og mere omfattende resultatløse undersøgelser indikerer, at der sandsynligvis foreligger en nødsituation, eller

iii) der er modtaget oplysninger, der indikerer, at fartøjets drift er svækket i en sådan grad, at en nødsituation er sandsynlig.

f) De deltagende enheder tager med henblik på at bestemme, om et fartøj er i en uvisheds-, beredskabs- eller nødfase, alle relevante oplysninger og iagttagelser i betragtning og videresender dem til den ansvarlige redningscentral, herunder:

i) om der er anmodet om hjælp, selv om en sådan anmodning ikke alene afgør, om der foreligger en nødsituation

ii) om fartøjet er sødygtigt, og om det er sandsynligt, at det ikke når frem til sit endelige bestemmelsessted

iii) om antallet af ombordværende i forhold til fartøjstypen og fartøjets tilstand

iv) om der er de forsyninger til rådighed så som brændstof, vand og fødevarer, som er nødvendige for at nå ind til en kyst

v) om der er kvalificeret mandskab og kommando på fartøjet

vi) om der er sikkerheds-, navigations- og kommunikationsudstyr til rådighed, og om det er egnet

vii) om der er ombordværende med behov for akut lægehjælp

viii) om der er døde personer om bord

ix) om der er gravide eller børn om bord

x) om vejr- og havforhold, herunder vejr- og havudsigter.

g) Under afventning af instrukser fra redningscentralen træffer de deltagende enheder alle de foranstaltninger, der er passende for at varetage de pågældende personers sikkerhed.

h) Når et fartøj anses for at befinde sig i en uvis situation, beredskabssituation eller nødsituation, men de ombordværende nægter at tage imod hjælp, informerer den deltagende enhed den ansvarlige redningscentral og følger dens instrukser. Den deltagende enhed fortsætter med at opfylde sin omsorgspligt ved at overvåge fartøjet og træffe alle foranstaltninger, der er nødvendige for at varetage de pågældendes sikkerhed, og undgår samtidig at gøre noget, der kan forværre situationen eller øge risikoen for tilskadekomst eller tab af menneskeliv.

i) Hvis redningscentralen i et tredjeland, som er ansvarligt for eftersøgnings- og redningsregionen, ikke reagerer på de oplysninger, den deltagende enhed har videresendt, kontakter den deltagende enhed redningscentralen i værtsmedlemsstaten, medmindre denne deltagende enhed mener, at en anden internationalt anerkendt redningscentral er bedre i stand til at forestå samordningen af efterforsknings- og redningssituationen.

Den operative plan kan indeholde detaljer, som er tilpasset forholdene vedrørende den pågældende operation til søs.

3. Hvis eftersøgnings- og redningssituationen er afsluttet, genoptager den deltagende enhed i samråd med det internationale koordinationscenter operationen til søs.

Artikel 10

Ilandsætning

1. Den operative plan indeholder i overensstemmelse med international ret og respekten for de grundlæggende rettigheder mindst følgende nærmere bestemmelser om ilandsætning af standsede eller reddede personer i en operation til søs:

a) i tilfælde af opbringning i territorialfarvande eller i den tilstødende zone som omhandlet i artikel 6, stk. 1, 2 eller 6, eller i artikel 8, stk. 1 eller 2, finder ilandsætning sted i kystmedlemsstaten, jf. dog artikel 6, stk. 2, litra b)

b) i tilfælde af opbringning på åbent hav i henhold til artikel 7 kan ilandsætning finde sted i det tredjeland, hvorfra fartøjet formodes at have sejlet ud. Hvis det ikke er muligt, sker ilandsætning i værtsmedlemsstaten

c) i tilfælde af eftersøgnings- og redningssituationer i henhold til artikel 9 og med forbehold af det ansvar, som påhviler redningscentralen, samarbejder værtsmedlemsstaten og de deltagende medlemsstater med den ansvarlige redningscentral om at identificere et sikkert sted, og de sikrer, når den ansvarlige redningscentral udpeger et sådant sikkert sted, at ilandsætning af de reddede personer udføres hurtigt og effektivt.

Hvis dette ikke er muligt at sørge for, at den deltagende enhed fritages for sin forpligtelse i henhold til artikel 9, stk. 1, så snart det er praktisk muligt og under hensyntagen til de reddede personers og den deltagende enheds sikkerhed, har den ret til at sætte de reddede personer i land i værtsmedlemsstaten.

Disse nærmere bestemmelser for ilandsætning pålægger ikke medlemsstater, der ikke deltager i operationen til søs, nogen forpligtelser, medmindre de udtrykkeligt giver tilladelse til, at der træffes foranstaltninger i deres territorialfarvande eller tilstødende zone i overensstemmelse med artikel 6, stk. 6, eller artikel 8, stk. 2.

Den operative plan kan indeholde detaljer, som er tilpasset forholdene vedrørende den pågældende operation til søs.

2. Den deltagende enhed informerer det internationale koordinationscenter, hvis der er personer som omhandlet i artikel 4 til stede, og det internationale koordinationscenter videreformidler disse oplysninger til de kompetente nationale myndigheder i det land, hvor ilandsætningen finder sted.

Den operative plan indeholder kontaktoplysninger for de kompetente nationale myndigheder, der træffer relevante opfølgningsforanstaltninger.

Artikel 11

Ændring af forordning (EF) nr. 2007/2004

I slutningen af litra j), i henholdsvis artikel 3a, stk. 1, andet afsnit, og artikel 8e, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2007/2004, tilføjes følgende punktum:

»I den henseende udarbejdes den operative plan i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 656/2014 (*)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 656/2014 af 15. maj 2014 om regler for overvågning af de ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (EUT L 189 af 27.6.2014, s. 93).«

Artikel 12

Solidaritetsmekanismer

1. En medlemsstat, der står over for en situation med et akut og ekstraordinært pres på sine ydre grænser, skal kunne anmode:

a) om anvendelse af europæiske grænsevagthold i overensstemmelse med artikel 8a i forordning (EF) nr. 2007/2004 med henblik på at yde hurtig operativ bistand til denne medlemsstat

b) agenturet om teknisk og operativ bistand i overensstemmelse med artikel 8 i forordning (EF) nr. 2007/2004 med henblik på at få hjælp i spørgsmål om samordning mellem medlemsstaterne og/eller indsættelse af eksperter til at støtte de kompetente nationale myndigheder

c) om krisebistand i henhold til artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 515/2014 ([1]) med henblik på at dække akutte og specifikke behov i tilfælde af en krisesituation.

2. En medlemsstat, der er udsat for stærkt migrationspres, som medfører presserende krav til dens modtagelsesforhold og asylsystemer, skal kunne anmode:

a) det europæiske asylstøttekontor om indsættelse af et asylstøttehold i overensstemmelse med artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010 ([2]), der skal yde ekspertise såsom i forbindelse med tolketjenester, oplysninger om oprindelseslande og viden om behandlingen og forvaltningen af asylsager

b) om krisebistand i henhold til artikel 21 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 516/2014 ([3]) med henblik på at dække akutte og specifikke behov i tilfælde af en krisesituation.

Artikel 13

Rapport

1. Agenturet forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport om denne forordnings praktiske anvendelse senest den 18. juli 2015 og herefter en gang om året.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 515/2014 af 16. april 2014 om oprettelse af et instrument for finansiel støtte til forvaltning af de ydre grænser og den fælles visumpolitik som en del af Fonden for Intern Sikkerhed og om ophævelse af beslutning nr. 574/2007/EF (EUT L 150 af 20.5.2014, s. 143).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010 af 19. maj 2010 om oprettelse af et europæisk asylstøttekontor (EUT L 132 af 29.5.2010, s. 11).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 516/2014 af 16. april 2014 om oprettelse af asyl-, migrations- og integrationsfonden, om ændring af Rådets beslutning 2008/381/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 573/2007/EF og nr. 575/2007/EF og Rådets beslutning 2007/435/EF (EUT L 150 af 20.5.2014, s. 168).

2. Rapporten skal indeholde en beskrivelse af de procedurer, som agenturet har indført med henblik på anvendelse af denne forordning under operationer til søs, og oplysninger om denne forordnings praktiske anvendelse, herunder detaljerede oplysninger om overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og indvirkningen på disse rettigheder samt alle hændelser, der kan have fundet sted.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 14

Virkning af afgørelse 2010/252/EU

Afgørelse 2010/252/EU ophører med at have virkning fra datoen for denne forordnings ikrafttræden.

Artikel 15

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. maj 2014.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS
Formand	*Formand*